

søges enten paa det ene eller det andet af disse to Steder, vil kunne forarsage Fjenden nogen Uro, da Fjenden vistnok ikke vil møde med ringere Styrke, end han troer nødvendig for at kunne beseire den Modstand, der stilles imod ham; han vilde ganske sikkert ikke lade sig synderlig affrække, om han end vidste, at der var en lille Deel Cavalleri tilstede. Vi vide i det Mindste, at de Allierede under Krimkrigen ikke lode sig tilbagefrække fra Landgang ved Cupatoria, endssjøndt der var et temmelig stærkt russisk Cavalleri tilstede, som der dog ikke blev gjort den mindste Brug af; Cavalleriet affrækkede dem aldeles ikke og gjorde heller ikke Landgangen umulig. Kommer nu dertil, at man altid vælger sit Landgangspunkt saaledes, at Landgangen kan skee under Beskyttelse af Krigsskibe, og helst paa et saabant Sted, hvor der ikke er skjulende Terraingjenstande umiddelbart i Nærheden, hvor Fjenden kan holde sig skjult, og at man fremdeles helst vælger flade ubgaaende Pjunter eller lignende Steder, hvor man kan bestrytte hele det Punkt, hvorpaa Landgangen skeer, kan jeg heller ikke indsee rettere, end at Cavalleriet der maa være af en mindre væsentlig Betydning. Og har Fjenden først med sin Hovedstyrke gjort Landgang og, som han pleier, øieblikkelig fortificeret sig, kastet Forstærkninger op, hvis Naturen ikke allerede frembyder saadanne, vil den ringe Cavalleristyrke, vi ville være istand til at sætte imod ham, neppe kunne bidrage synderligt til at forurolige ham. Derimod er der her et andet, sjøndt vistnok noget underordnet Punkt, som jeg ikke kan lade hengaae uberørt, og hvori jeg maa give den høitærede Krigsminister fuldstændig Ret. Det er, at Commissionen har villet mene, at Cavalleriofficererne ikke bør have Oppassere under en Krig, da der jo er Menige tilstede, der kunne udfylde denne Tjeneste. Jeg kan ikke indsee Andet, end at ikke blot den høitærede Krigsminister har fuldstændig Ret i de Grunde, han gav for, at Officererne burde have Oppassere, men at der ogsaa er flere andre Grunde, der tale herfor. Oppasseren gives ikke Officeren saameget for hans Person's Skyld som for Tjenestens Skyld; han har, som det aldeles rigtigt er bemærket i Motiverne, medens de Andre kunne lægge sig til Hvile,

slaae sig til Ro, naar deres Vaaben ere satte istand, og de øvrige Forberedelser ere gjorte til den kommende Dagsmarsch eller Opbrud, hvad der nu skal skee, derimod andre Forretninger at udføre, og det vilde nu dog være høist ubilligt, hvis han selv skulde besørge sit Lot istandsat og udføre Gud veed, hvilke andre Arbejder der kunde indtræffe. Jeg har tidligere under Værnepligtslovens Behandling udtalt det Samme; en hertil sigtende Bestemmelse blev dengang ved 2den Behandling vedtagen, men forkastet ved 3die Behandling. Jeg maa meget beklage, at den blev forkastet, og jeg troer, at det ærebe Medlem, der staaer her tæt ved, den ærebe Rigsdagsmand for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Fallefen), havde endeel Skyld deraf. — Hvad Artilleriet angaaer, kan jeg heller ikke ganske give mit Bifald til Organisationen af Batterierne paa 8 Kanoner. Den høitærede Minister, der oprindeligt selv er Artillerist, vil naturligvis kunne møde mig med saa stærke Grunde, at jeg ikke vil kunne fontenerer min Anskuelse, men jeg kan dog ikke undlade at fremsætte den, nemlig at jeg finder et Batteri paa 6 Kanoner langt hensigtsmæssigere. Hvorfor have vi tidligere haft 8 Kanoner pr. Batteri? Fordi vi tidligere havde Haubitser, men da det rislede Skyts har fortrængt dem, troer jeg, at 6 Kanoner rislet Skyts ville have ligesaa stor og langt mere ødelæggende Virkning end 6 Kanoner og 2 Haubitser. Jeg troer ogsaa, at de fleste Armeer i Europa — i denne Henseende mener jeg, at man kan gjøre en Sammenstilling, thi det er jo et reent taktisk Spørgsmaal —, naar Østerrig indtages, ere komne til den Erkjendelse, at et Batteries Sammensætning af 6 Stykker Skyts er det Rette; dette staaer ogsaa i et Skrift, som er omdeelt til Rigsdagens Medlemmer, og som er forfattet af en Artilleriofficer, der ikke har navngivet sig, et Skrift, som er særdeles vel skrevet og indeholder en stærk overbevisende Kraft.

De frivillige Corpser, som nærmere omtales i Motiverne Sp. 1915—16, ønsker den høitærede Krigsminister at give en Rettelse derved, at deres Medlemmer fritages for Tjeneste i Forstærkningen. Jeg kan ikke sige, at dette ganske tiltaler mig, thi jeg vilde ønske, at Enhver, som først er indtraadt i Væbningen, ikke